

OROSHÁZI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

XXI. évfolyam 2. szám

2024. Szent István

Népének hűséges őre és vezetője volt

Szent István, Pannóniának ez a ragyogó csillaga akkor látta meg a napvilágot, amikor népetek súlyos válságba került. Fejedelmeitek ugyanis a vészes és szörnyű kalandozások után, amelyekkel a nyugati országokat pusztították, arra kényszerültek, hogy keressék a szomszédos népekkel való békés együttélés feltételeit.

S miközben bölcsen és óvatosan egymáshoz közeledtek, Magyarországra érkeztek az evangélium első hirdetői.

Ami akkor hazatokkal történt, új dolgok magját vetette el, s e kor hullámzó állapota, amely a látszat szerint az akkori bizonytalan körülményeknek volt eredménye, valójában az éltető Szentlélek művének bizonyult, aki szent tevékenységének kegyelmével szüntelenül megújítja a föld színét. Mindamellet Istvánnak, ennek az igen kiváló fejedelemnek születését, megkeresztelését, élet-szentségét és bölcsességét méltán tekinthetjük e szerencsés fejlődés mintegy kezdetének és csúcspontjának. Ezzel ugyanis végleg

lezárul történelmeteknek ez a szakasza, és megnyílik a keresztény művelődés termékeny, új korszaka, amely most érkezik el ezeréves fordulójához.

A szent király, Szent Adalbertnek lelki fia, a keresztény hit és erkölcs alapján állva, erős lélekkel, maradéktalanul megvalósította azt, amire Isten kiválasztotta: fiatal magyar nemzetének megmutatta és kijelölte azt az igazi utat, amely nemcsak az anyagi javak bőségéhez, hanem egyben magasabb értékű kincsekhez, vagyis a lelki műveltséghez és a természetfeletti kegyelemhez vezet.

Mint népének hűséges őre és vezetője azt akarta, hogy az szabad és mindenkitől független legyen. Arra törekedett, hogy azt egy és egységes nemzetté forrassza össze. Önálló államformát biztosított neki, és olyan törvényeket hozott, amelyek a keresztény szellemiségből fakadtak. Egyidejűleg megszervezte királyságának határai között az első egyházi intézményeket, megvetve ezzel a jogi és

lelkipásztori fegyelem alapjait, s ezzel előmozdította az Egyház teremkeny növekedését magyar földön. Az esztergomi érsekségen kívül, amelyet Magyarország primási székhelyévé tett, megalapította a kalocsai érsekséget és nyolc más egyházmegyét. Külön előjogokkal erősítette meg az akkor már meglevő pannonhalmi, Szent Mártonról nevezett monostort, létrehozta a veszprémi és pécsváradai monostorokat, a budai, nyitrai és székesfehérvári káptalanokat, és elősegítette a zalavári, bakonybéli, aracsi, oroszlánosi, sári, tatái és jáki monostorok felépítését. Ezek az egyházi intézmények, amellet, hogy a polgári közigazgatásnak is nagy segítségére voltak, olyan központokká váltak, amelyekben virágzott az istentisztelet, lelkesen folyt a hithirdető munka, s otthon találtak bennük a keresztény szellemű tudományok és művészetek, sőt gazdasági, szociális téren is, különösen a földművelés terén, a haladás előmozdítói voltak.

Szent István, alighogy megkezdte ezt a munkát, Rómába küldte követét, Asztrikot, a pécsváradai monostor apátját, hogy terveit és alkotásait megerősítés végett előterjessze az Apostoli Szentszékhez. S annak bizonyítására, hogy a Szent Királyban különben is milyen nagy tisztelet élt a Szentszék iránt, szívesen említjük meg, hogy Szent Péter sírja közelében saját népe számára templomot és zarándokházat alapított.

Itt vették kezdetüket az immár ezer éven át tartó, eredményekben gazdag kapcsolatok az Apostoli Szentszék és a magyar nemzet között, amelyeket a hithűség és a Szentszékhez való állandó ragaszkodás ihlettek, s amelyek mindkét fél számára oltalmat és segítséget jelentettek.

Ami azonban a magyar népet leginkább megindította és a keresztény élet elfogadására bírta, az Szent István példás vallásossága és ennek megfelelő életmódja volt. Ehhez járult családja kimagasló példaadása, amelyet hitvese, Boldog Gizella és fia, Szent Imre nyújtott. Így történt, hogy az a nép, amelyet egykor „a keresztények ostorának” tartottak, a hithirdetők munkája révén olyan nemzetté vált, amely mint a kereszténységnek századokon át hűséges követője, a hit bátor védőjének kitüntetett nevét érdemelte ki.

„... hogy megajándékozhas magaddal!”

Bálint Sándor Emlékverseny 2024.

Iskolánk 8. b osztályos csapata már negyedi alkalommal vett részt a Szeged-Csanádi Egyházmegye és a Napsugaras Tájház által meghirdetett Bálint Sándor Emlékversenyen. Az idei megmérettetés is három fordulóból állt, ám a korábbi évektől eltérően most csak az első két próbatételen legtöbb pontot elért csapatok teljesíthették az utolsót. Az első feladat egy – pontosan megadott szempontok szerint készített – prezentáció beküldése volt, ahol a csapatok több téma közül is választhattak, és pályázatukat személyes interjú készítésével gazdagították. Szeretnénk itt is megköszönni Baranyainé Murva Sára Karitasz vezetőnknek, és Selmeczi László gondnok úrnak, hogy rendelkezésünkre álltak, és mindenben segítettek a fiúk munkáját. A második fordulóban egy internetes játékot kellett megoldaniuk a gyerekeknek, és a kapott – Bálint Sándortól származó – idézetet határidőre visszaküldeni. Csapatunk ezt az akadályt is ügyesen teljesítette, így meghívást kaptunk a harmadik, döntő fordulóra is. 2024. május 10-én (pénteken) Szegedre utazhattunk, hogy a hagyományoknak megfelelően egy városi kalandjáték formájában zárjuk idei megmérettetésünket. A verseny utolsó része ismét különböző helyszíneken, és a legváltozatosabb feladatokkal került megrendezésre, ahol előtérben kerülhetett a kézügyesség, a kreativitás is, hiszen útmenti kereszt készítésétől kezdve, mézeskalács díszítésen, rózsafüzér fűzésen keresztül az offer készítésen és ostyasütésen át a türeleművel és játékos feladatokkal bezárólag mindenféle feladatra számíthattunk. Az eredményhirdetés előtt a versenyzők ünnepélyes keretek között koszorúzták meg Bálint Sándor szobrát.

Csapatunk idén is megállta a helyét, méltó módon képviselték osztályukat, iskolánkat: egyházmegyei III. helyezéssel büszkélkedhetünk. Nagy szeretettel gratulálók! Köszönjük szépen Betti néninek, hogy eljött velünk, segített és támogatott minket!

A csapat tagjai: Hollósi Előd Levente, Hóhn Balázs, Tóth Vajk Nimród és Vetró László (sajnos betegség miatt a harmadik fordulón nem tudott személyesen részt venni)

„Istenem legyőztél, hogy magadhoz magasztalj.

Mindent elvettél, hogy megajándékozhas magaddal.”

/Bálint Sándor/

**Kérjük a Tisztelt Hozzá tartozókat,
hogy a lejárt sírhelyek újra váltása
ügyében a Temető Gondokságon az
ügyintézőnél mielőbb jelentkezni
szíveskedjenek.**

*A lejárt váltású, újra nem váltott
sírhelyek és urnafülkék visszakerülnek
az Egyházközség tulajdonába és újra
érékesítésre kerülhetnek.*

**Felvilágosítás:
Munkanapokon 8 és 14 óra között
az alábbi telefonszámon:
06-30/473-3607**

Az OKIK klub hírei húsvétól Szent István ünnepéig

Krisztus Urunk feltámadását terveink szerint ünnepelte meg közösségünk, amelynek előkészületeiről a márciusi Tudósítóban már beszámoltunk. Csizmadia Lajosné pékségéről szóló előadásával nagy sikert aratott Felnőttklubunkon, még inkább a gyönyörűen megterített asztalon látható (és fogyasztható) süteményekkel. Méltán kapott Rózsi Moky Sámuel díjat.

Hasonló élményt jelentett Fehér Béla fényképész bemutatkozása a lebilincselő elbeszélésével és a hatalmas képanyaggal. A fiatalok klubjában áprilisban Nemes Béla, a szegedi Csillag Börtön nevelőtisztje beszélt nem mindennapi munká-

járól, amelyet vetítéssel kísért.

Májusban a hagyományos szalonasütesre szintén neves előadókat hívtunk: két kedves régi tanítványt, akik – a plakátra általuk választott jelszó szerint – „az igazságot keresik”. Jogász vendégeink, dr. Hajdú Erzsébet és dr. Török Tamás felelősségteljes munkájuk mellett mindketten megőrizték és gyakorolják hitüket: Erzsébet evangélikus lelkészként, Tamás pedig a budapesti jezsuita közösségben.

A májusi klubot még szí-

Nagy Ádám, a citeraművész

nesebbé tette a Cséffai trió (országos versenyen díjnyertes) tánca. Külön örültünk új tagjainknak.

Nyári táborunk ezúttal Pálósszentkúton volt. Programunkat a gyönyörű környezetben még nagyobb örömmel teljesítettük. Foglalkozásaink fő témája: Jézus szeretete, végtelen irgalma és jósága. A 23 táborozó példamutató viselkedésével és vidám műsoraival tette emlékezetessé a rövid, de tartalmas tábor. Ugyanezt a helyszínt választottuk felnőtt klubosaink kirándulásának is. Mindkét korosztályt elbűvölte a szent hely vonzereje és szépsége.

Évadzárónkon együtt volt mindkét korosztályunk. Bibliaköröseink és Imaköröseink egy csoportja a római katolikus templomban találkozott a szegedi zarándokokkal. A többiek, főleg a diákok a klubházban hallgathatták Nagy Ádám fantasztikus citerajátékát. A koncert vége felé ismerős népdalokat játszott: a videofelvételen hallatszik, hogy énekelnek a jelenlévők. Már az évadnyitóra készülünk, amelyre kérjük Isten áldását.

BBM klubvezető

Csizmadiané Rózsi Moky Sámuel remekműveivel

Fehér Béla fényképész előadás közben

Búcsúzunk Gyulay Endre ny. püspök atyától

GYULAY ENDRE, az egyházmegye nyugalmazott püspöke szentségekkel megerősítve, életének 94., papságának 72., püspöki szolgálatának 38. évében a szegedi Bálint Sándor Szeretetotthonban 2024. augusztus 3-án elhunyt.

Pályafutása

Battonyán született, 1930. szeptember 17-én.

Kilencéves korában elvesztette az édesanyját. 1943-tól két évig kisseminaristaként a szegedi Klauzál Gábor gimnázium IV. és V. osztályos diákja volt. 1945-től a piaristáknál folytatta a gimnáziumot, mint a püspöki tanoncotthon (1946-tól katolikus diákotthon) lakója. 1948-ban tett érettségit, Teológiai tanulmányait 1948–1952 között végezte Szegeden, a Hittudományi Főiskolán. A Szegedi dómban szentelték pappá 1953. június 7-én.

Segédlelkésként tevékenykedett 1953–1955 között Röszkén, 1955–1957 között Ásotthalmon, 1957–1960 között Gyulán. Kinevezett plébános 1960-tól 1963-ig Domaszéken, 1963–1970 között Mezőhegyesen, majd templomigazgató 1970-től 1972-ig, Makón.

1972-től retorika tanár és lelki igazgató a Hittudományi Főiskolán és a Papnevelő Intézetben. Tanárként is oktatott, szervezte az ifjúsági pasztorációt az egyházmegyében. Az ő munkálkodása nyomán született meg a Szent Gellért-napi katolikus ifjúsági találkozó, előbb a tarjánvárosi plébánián, majd a Dómban. Tanított a levelező teológián is.

1983-ban Rókuson lett plébános, ahol a templomot és a plébánia épületét tataroztatta és a szegények pasztorációjával foglalkozott.

Püspöki pályafutása

1987. június 5-én tette közzé II. János Pál pápa három új magyar püspök kinevezését: Egerben Seregély István, Szombathelyen Konkoly István és Szegeden Gyulay Endre lett az új főpásztor. 1987. július 4-én a Szeged-Csanádi egyházmegye püspökévé a szegedi székesegyházban szentelték föl. Püspöki jelmondata: „Föltámadott... ne féljete!” (SURREXIT... NOLITE TIMERE)

1988-ban a Szent István napi ünnepségeket szervezte meg Szegeden. 1989-től segítette a szerzetesek Szegedre történő visszatérését. A ferencesek az ő közreműködésével kapták vissza alsóvárosi kolostorukat és a Havas Boldogasszony templomot. Fontos feladatának tekintette a katolikus iskolák megindítását: a piaristák és a Kálcsai Iskolánővérek újra megnyitották kö-

zépiskolájukat a városban, valamint újra megtelepedtek Szegeden a jezsuiták, akik a szegedi felsőoktatásban tevékenykednek. Egyházmegyei fenntartású iskolákat is sikerült újraindítania Makón, Gyulán, Békéscsabán, Gyomaendrődön, Szentesen és Mezőtúron. Ezenkívül katolikus óvodákat is alapított az egyházmegye több településén.

Orosházán támogatta, hogy a panelházban lévő plébánia helyett egy tágasabb, kertes házat vásároljon az egyházközség plébánia célra.

Püspöksége alatt épült a 100 fős értelmi fogyatékosok otthona a Kálvária sugárúton, Domaszék-Zöldfáson pedig egyházmegyei lelkigyakorlatos centrum létesült. 1993-ban megszervezte az Egyetemi Lelkészséget a városban. 1994-ben Egyházmegyei Krízis-

megoldó Otthont hozott létre. Ugyanebben az évben nyílt meg a Szent Imre Egyetemi Kollégium a Londoni körúton. Püspöksége idején tizenhárom új templom épült az egyházmegyében, olyan helyeken, ahol addig nem volt, vagy a meglévő kápolna kicsinek bizonyult a hívek befogadására, többek között Domaszéken és Szeged-Szentmihályon. Támogatta a villámcsapás következtében leégett hunyai templom újjáépítését. Szorgalmazta a Szegedi dóm felújítását. 1995-ben megrendezte a Szeged-Csanádi egyházmegye zsinatát, megalkotta annak pasztorációs tervét.

1989–1990-ben az Erdélybe irányuló európai segélyakció vezetője. Tevékenyen részt vett az 1991-es pápalátogatás előkészítésében. 1993-tól a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia alelnöke és az egyházi ingatlanokat rendező kormánybizottság tagja. Kezdeményezte a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Igazságosabb és testvériesebb világot c. országos körlevelének megalkotását és vezette az ezzel kapcsolatos vitát.

1999-ben a Magyar Cserkészszövetség elnöke volt.

Közéleti író, számos újságban írt aktuális közéleti cikkeket és tévényilatkozatait kapcsán a magyar püspökök közül a legismertebb politikai szereplővé vált. 1993-ban a Délmagyarország című napilap által megtartott közvélemény-kutatás alapján Szegeden az Év embere címet kapta.

2006. augusztus 26-tól a Szeged-Csanádi egyházmegye élén utódja Kiss-Rigó László.

2013. június 9-én 18 órakor a szegedi székesegyházban pappá szentelésének 60. évfordulóját ünnepelték az összegyűlt hívek. Gyulay Endre gyémántmiséjének em-

lékképére a 2. Korintusi levél 12,9-et választotta: „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségben lesz teljessé. Legszívesebben tehát gyöngeségeimmel dicsekszem..., mert amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős.”

Részlet a gyémántmise homíliájából:

„... Végül szeretném megmutatni, mi alakult ki bennem az öt-éves szemináriumi idő alatt. Utolsó, szentelés előtti este volt, akkori spirituális, páter Hunya már nagyon beteg volt, nem volt köztünk. Magyar Károly szólt úgy este 8 óra után: »Hát akkor holnap majd valakinek meg kellene köszönni a szentelést. Ott lesz a püspök úr, meg káplánok, hát akkor légy szíves és majd készülj föl rá.« Hát nem mondom, hogy olyan nagyon egyszerű éjszakám volt, de végig kellett gondolnom, hogy mi lesz a jövőnk? És ekkor 3 fa jutott eszembe.

Ahhoz, hogy ebben a papságban helyt tudjon állni valaki, ahhoz a jegenyéhez kell hasonlítani. A nyárfa, a jegenye, amely magasra nő, mind magasabbra, az égig ugyan nem ér, de fölviszi az ember tekintetét egészen az Istenig. Nem lehet imádság nélkül, nem lehet Isten felé való hűség nélkül, nem lehet önmegtagadás nélkül, nem lehet buzgóság nélkül élni. Ez az első nagy tanítás az Isten részéről, ez az, amit meg kell fogni, mert ez lesz az alapja és a gyökere mindennek. Az imádságos élet, az Istenszeretet, a bűnbánat szentsége és minden egyéb, ami a kegyelem bőségét biztosítja...

Aztán a másik fa. 1953-ban vagyunk. Elnéztem már régebben is azokat a magyar akácokat. A homokon, ahol minden kipusztul, lenyomják a gyökereiket, viharban néha egy picit meghajolnak, de csak egy-két centire, nem úgy, mint egyéb fa, majdnem hogy földig. Állnak, stabilan, maradéktalan hűséggel abban a földben, amibe ágyazták, a magyar földben. És jöhet akármilyen vihar, állnak a viharral szembenézve, a küldetésükben, hogy szebbé tegyék ezt a földet. Megállni Rákosi, Kádár idejében csak az Isten kegyelmével lehetett. Mint ahogy az akácok is az Istentől kapták, hogy ilyen gyökerzetük és ilyen erejük legyen.

Igen, vaskos, terebélyes gyümölcsfává kell lenni, hogy aki arra jár, tudjon szakítani, és a szomját vagy az éhségét oltani belőle. Igen, minden papnak ilyen gyümölcsöző fává kell lennie, hogy akár hívő, akár nem hívő, ha arra jár, táplálékot kapjon. Krisztus táplálékát. Nem emberi okosságot, nem valami nagy, politikai „nemtudommit”, hanem egyszerűen azt, amit az Isten termésként át akar nyújtani.

Ezt a hármat mondtam el Hamvas püspök úr előtt, a hívek, szüleim, édesapám és nevelőanyám és a többiek, fölszentelt paptestvéreim között, tanárok előtt. Ez rajzolódt ki bennem, s valahogy azóta is ez él. Jól csinálom? Nem. De újra és újra eszembe jut az a csodálatos mondat, amit magam elé állítottam most a nagy számadásnál: igen, gyöngeségemmel dicsekszem, mert amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős. Nem én, hanem az Isten kegyelme. És ezt azért mondtam el, mert a legkisebb szülő, de a legkisebb óvodás, a legnagyobb professzor, bárkit nézek ezen a világon – kicsi porszem az Isten szemében...”

Elismerései

2000. május 21-én a főpásztort tevékenysége elismeréseként Szeged városa díszpolgárává választotta.

Teleki Pál- emlékérem (2004)

2009. augusztus 22-én Ásotthalom díszpolgárává választották.

Temetése 2024. augusztus 12-én, hétfőn 11 órakor volt a szegedi dómban. A temetési szertartást utódja, dr. Kiss-Rigó László püspök úr vezette, majdnem az egész magyar püspöki kar részvételével. Itt voltak a határon túli magyar püspökök, valamint az egyházmegye papsága majdnem teljes létszámmal. Szép számban vettek részt más egyházmegyéek lelkipásztorai és a határon túli magyar papok is. A búcsúzó hívek megtöltötték a székesegyházat.

Adjunk hálát Istennek Gyulay Endre ny. püspök úr papi és püspöki szolgálataért!

Egyházközségi hozzájárulás

Talán kevés jobban félreértelmezett dolga van egy plébánia életének, mint az egyházközségi hozzájárulás: hogy mi is az, miért fizetik és mire is fordítják. Az egyházközségi hozzájárulás (amit gyakran egyházi adónak is neveznek) egy önkéntes felajánlás, amellyel a hívő támogatja saját egyházi közössége (vagyis plébániája) működését. Gondoljuk csak meg: a számunkra fontos és értékes dolgokra rendszeresen áldozunk időnkéből és anyagi javainkból is. Ezzel juttatjuk kifejezésre, hogy fontosnak tartjuk azt.

Mivel egy plébánia semmilyen rendszeres állami támogatást nem kap működéséhez, az egyházközségi hozzájárulás (a perselygyűjtéssel együtt) képezi azt az anyagi bázist, amellyel a plébánia működni tud. A befizetett egyházközségi hozzájárulás teljes egészében a plébánia céljaira használjuk fel.

De mire is fordítódik az így befizetett összeg? Az egyik legnagyobb kiadás egy-egy plébánián az ingatlanok fenntartása, illetve felújítása. A templomépületeken - jellegükből adódóan - folyamatosan van javítanivaló. A közüzemi díjakat is ezen összeg felhasználásával tudjuk fizetni, hiszen a templomok fűtése és a közösségi helyiségek villany-, víz- és gázdíja messze meghaladja egy családi lakás vagy ház ilyen jellegű díjait. A személyi jellegű kiadások is nagy tételt képeznek plébániánk költségvetésében: így a lelkipásztor lakhatásával és a munkatársak jövedelmével kapcsolatos kiadások. Ezen felül programok szervezésére is fordítjuk ezeket az összegeket, amelyek lehetővé teszik, hogy közösségünk életébe minél többen be tudjanak kapcsolódni. A bevételekről és a kiadásokról a képviselőtestület minden évben pontos elszámolást kap a testület költségvetési ülésén.

Az egyházközségi hozzájárulás mértékével kapcsolatban az egyházmegye ajánlása: az éves egyházközségi hozzájárulás mértéke az éves nettó jövedelem 0,5-1 %-a. Az egyházközségi hozzájárulás fizetését azoktól kérjük, akik önálló jövedelemmel rendelkeznek.

Az egyházi hozzájárulás befizethető:

- **Csekkes befizetés:** templomban az újságos asztalon és a plébánián kihelyezett sárga csekken is be lehet fizetni az egyházközségi hozzájárulást.
- templomban a **szentmisék után;**
- a **plébánián személyesen; hétfőtől péntekig 8-16 óráig;** (Orosháza, Deák Ferenc utca 18.)
- **átutalással - nevüket és lakcímüket feltüntetve a következő számlaszámra: 11733041-20022882** (OTP Orosházi Fiókja).

Csekken vagy átutalással történő fizetés esetén a közlemény rovatba kérjük, írják be: „**Egyházi hozzájárulás**”, **valamint az adott évet.**

Természetesen az egyházi hozzájárulást akár havi részletekben is lehet rendezni!

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik az egyházi hozzájárulás megajánlásával is támogatják az orosházi Jézus Szíve egyházközséget.

Ugyancsak köszönet azoknak, akik külön adományaik befizetésével támogatják a régi plébánia lakásokká való visszaalakítását és felújítását, használhatóvá tételét.

Mészáros Géza Zsolt

Mészáros Géza Zsolt, született 1942. április 17-én, Békéscsabán. Egész életében a kitartás és az elkötelezettség jellemezte. Már fiatalon megmutatkozott tehetsége és szorgalma, amelyek később is végig kísérték életútján. Mindig is arra törekedett, hogy mindazt, amit vállal, a legjobb tudása szerint végezze, legyen szó munkáról vagy hétköznapi feladatról.

Szüleivel kétéves korában költöztek Orosházára. Két testvére volt, akik már Orosházán születtek.

A helyi, 2-es számú általános iskolába járt, majd középiskolai tanulmányait az orosházi Táncsics Mihály Gimnáziumban végezte, 1960-ban érettségizett. Felsőfokú tanulmányait, mint gépészmérnök, a miskolci nehézipari Műszaki Egyetemen 1961-65 között, valamint az Ybl Miklós műszaki főiskolán 1980-84 között végezte. Fiatal korában repülőgép modelleket épített és ifjúsági versenyeket nyert szabadon repülő motoros kategóriában. Nagy álma volt, hogy pilóta lesz, de végül egészségügyi okok miatt a műszaki pályát választotta.

1961-ben helyezkedett el az Orosházi Üveggyárnál, ahol egészen 1999-ig, azaz közel negyven évig dolgozott különböző pozíciókban, de a legtöbb ideig, mint vevőszolgálati és marketing vezető. Kollégái és ismerősei mind nagyra becsülték precizitását és elhivatottságát. Mindig is kiemelkedett azzal, hogy nemcsak a saját sikerét tartotta szem előtt, hanem másokat is inspirált és támogatott útjukon.

Első feleségével, Tóth Judittal 1964 és 1975 között éltek együtt, egy fiuk, Zsolt született, aki sajnos nagyon fiatalon, 43 évesen elhunyt.

Második feleségével, Hegede Évával 1978 márciusában házasodtak össze és két gyermekük született, 1979-ben Péter, majd 1984-ben Éva. Egyházi esküvőjükre később, 2002-ben került sor. Hat unokája és egy dédunokája született.

A családi életben is megtapasztalhatta az emberi kapcsolatok sokszínűségét. Bár nem mindig volt könnyű számára, igyekezett megtalálni azokat a pillanatokat, amikor szeretettel lehetett. Az ilyen pillanatokban mutatkozott meg igazán az ő szeretetteljes és gondoskodó természet.

Felesége 2013-ban bekövetkezett halála nagyon megviselte és figyelmét ezután inkább a közösségi életnek szentelte.

Utolsó éveiben megrendült egészségi állapota már nem tette lehetővé, hogy egyedül éljen, ezért elköltözött az ürömi idősek otthonába, közel gyermekeihez. Hosszan tartó betegség után, melyet végig méltósággal és türelemmel viselt, 2024. május 29-én megtért a Teremtőjéhez.

Egész életében fontosnak tartotta, hogy tegyen a közösségért, ahol élt. Különösen 2002-es nyugdíjba vonulása után vált igazán aktívvá a társadalmi felelősségvállalás terén. Aktív tagja volt az orosházi nyugdíjas klubnak, ő szervezte az 50. érettségi találkozó után, a már évente megrendezett érettségi találkozókat.

Különösen a katolikus egyházi közösséggel fonódott össze az élete. Feleségével, Évával közösen vállaltak önkéntes munkát az orosházi Karitásznál. Aktívan részt vett a csoport által vállalt feladatokban: adománygyűjtésekben és osztásokban vett részt, a rászoruló gyerekek részére rendezett nyári táborok szervezésében pedig filmvetítéssel, reklámújsággal, különböző érdekes programokkal tette változatossá a tábori napokat. Az ő műszaki felügyelete alatt újult meg a plébánia mai épülete és évekig szerezte a Katolikus Tudósítót.

Az OKIK KLUB tagjai is hálás szívvel emlékeznek meg róla:

Közösségünk nevében is szeretnénk elbúcsúzni Mészáros Gézától, aki nem-

csak tagja volt klubunknak, de nagyon sokat köszönhetünk is Neki. Minden élet értékét az határozza meg, mennyi lelki kincset hagyott embertársainak. Gézát soha nem kellett kérni, hogy segítsen: azonnal ment és felajánlotta tudását, ahol úgy látta, hogy szükség van rá. Így vállalta fel a mostani új plébánia építkezésének vezetését, szervezését, amikor komoly problémák merültek fel a munkák során.

Ebben az időben kellett az Orosházi Keresztény Ifjúsági Klubot új helyre költöztetni. Megkaptunk egy régi épületet, ahol nem volt internet és az elektromos hálózat is elavult volt. Mészáros Géza felajánlotta, hogy mindezt megoldja: bevezeti, felújítja - minden munkadíj, ellenszolgáltatás nélkül. Így alakította ki a máig használt multimédiás sarkot és a számítógépes blokkot, amelyek nélkülözhetetlen segédeszközzé váltak a klubtagok minden korosztályának.

Amikor összeföveteleinken imádkozunk támogatóinkért, Isten tudja, hogy ezzel Mészáros Gézára is emlékezünk és hálával ajánljuk kegyelmébe.

A Karitásznál végzett önkéntes munkájáért a Katolikus Karitás 2017-ben országos elismerésben, a Caritas Hungarica díjban részesítette. Erre a kitüntetésre nagyon büszke volt. Később, az idősek otthonbeli apartmanjának falán is még ott lógott a Caritas Hungarica elismerő oklevél.

Együtt emlékezünk most rá, és osztunk a közös emlékekben, amelyek felidéznek azokat a boldog pillanatokat, amelyeket vele tölthettünk. Mindannyiunknak vannak kedves történetei és anekdotái, amelyekben Géza szeretete és bölcsessége megnyilvánul. Együtt sírunk és együtt nevetünk, miközben felidézünk ezeket az emlékeket. Búcsúznak tőle gyermekei, unokái, szerettei, rokonai, barátai, ismerősei, volt osztálytársai, volt munkatársai, az orosházi nyugdíjas klub tagjai, az orosházi katolikus egyházközség tagjai és mindenki, aki szerette és ismerte.

Az orosházi katolikus templomban, szentmisén búcsúztunk tőle, 2024. június 20-án.

Emlékbeszéd

néhai gróf Széchényi Miklós nagyváradi róm.
kath. püspök sirbatételénél 1924. jun. 17-én
Orosházán

Kedves Keresztény Atyámfiak!

Már 1860-ban a legnagyobb magyarnak, gróf Széchényi István-nak halálakor e gyászdal fakadt a magyar nemzet ajakán:

Könnyet-könnyet a magyarnak
Vérkönyvet szent Istenünk
Ki búját sok századoknak
Éreztetted már velünk!

Pedig akkor Magyarország még nem volt öt részre szakítva, fiai még nem voltak az osztályharcz, a gyűlölet mérgével eltelve!

De most, ha pogányok volnánk, mint az egykoron itt nyargalászó húnok és avarok, késeket kellene ragadnunk, össze kellene vagdalnunk az ő pogány szokásuk szerint arczaikat, az így kiömlő vérbe kellene csorgatni könnyeinket s így siratnunk az előttünk koporsóban fekvő gróf Széchényi Miklós nagyváradi püspök kora halálát vagy inkább azon iszonyúan gyászos eseményeket, amelyek e korai halált okozták!

Mennyi reménynyel eltelve, mily nemes, nagy alkotásokban bizakodva érkezett gróf Széchényi Miklós püspök 1911 május végén Szent László városába, Nagy-Váradra. Mily örömmel mily bizakodással várta őt két és fél évi széküresedés után a váradai egyházmegye.

Most is emlékszem: azzal köszöntöttük őt, arra emlékeztettük őt beiktatása napján, hogy a Széchényiek addig, bár az egész haza javára működtek, mégis főleg az ország nyugati részét gazdagították nemes, nagy alkotásaikkal, legyen ő az első azon Széchényiek közül, a ki hazánknak vallásilag és nemzetiségileg annyira szétszaggatott részére a Tiszántúlra a Széchényiek tudomány- és művészet-szeretétét, a magyar haza felvirágoztatására irányuló buzgólkodást, a béke és a mindennél többet érő szeretet áldását hozza át. Arra is emlékszem, hogy ő mily szerényen tiltakozott a személyéhez fűződő nagy várományosok ellen mindjárt akkor, mintha csak már akkor a fény és öröm nagy napján az ő lelke valami távoli fergeteg szelét sejtette volna.

De azért hozzáfogott az ő műértő, az örök szépet mind a természetben mind a művészetben mindig kereső lelkével annak megvalósításához, a mit feladatának tartott. Már beutazta egyházmegyéjét, már kitanulta, hol s mi a legszükségesebb. Már felépítette a bucsatelepi és élesdi új templomokat. Tervbe vette az új papnevelőház létesítését s elkészítette, gipszbe is öntette Szent László új lovas-szobrát, mert hiszen élte egyik legszebb hivatásának tartotta, hogy helyre állítsa azt, a mit Nagy-Váradon a török ledöntött, a keresztény hitért küzdő s legyőzött ellenfelének megbocsátó, őt magához emelő magyar hősnak emlékét.

De mint a forgó szél tört reá a világháború és megbénított minden nemes szándékot! Hiába várta annak végét, a zivatar mindinkább növekedett s a vége mintegy mindent összevisszó villámcsapás lőn: Magyarország összeomlása.

Hatásvadászó, felületesen gondolkodó ember azt mondaná erre: Ez Széchényi-sors. Dédnagybátyja is úgy járt!

De ez az összehasonlítás kedves keresztény atyámfiak helytelen! Gróf Széchényi Miklós nem úgy járt! Az ő nagybátyjának elméje a retentő csapás súlya alatt elborult, Miklós püspöké felmagasztosult, szíve új áldozatok hozatalára gyúlt. Őt még akkor is, midőn palotájában vörös rablók ültek s őt fogolyként őrizték, midőn székesegyháza közelében a kézi gránátok pukkanása reszkettette a

levegőt, megőrizte a kétségbeeséstől az ő hite az úr Jézusban és szeretete az úr Jézus szentséges Szíve iránt.

Ennek védelme alá helyezte ő magát, egyházmegyéjét, hűséges papjait, szeretett hiveit. Ennek ótalmában bizva, ennek példáját követve nézett szembe a száz halálnál keservesebb pillanatokkal, úgy szólván nem is élt, csak szenvedett, küzdött egyházmegyéje megmentéséért! Fényes példáját adta a Szentséges Szívben való bizalmának azzal, hogy akkor is, midőn jövedelmének nagyobb részét elvették, midőn a drágaság iszonyúan nőtt, végrehajtotta régi szándékát s felépítette az úr Jézus szentséges Szívének imádsására ezt a templomot, itt Orosházán, a hol már 1848-ban is, 1883-ban is kitört az alacsony lelkekből az osztálygyűlölet lángja s természetesen 1919-ben még veszedelmesebben lobogott. Itt akart tehát ő még egyszer rá mutatni arra a Szentséges Szívre, a hol e földi lét tengernyi szenvedésében egyedül találhatunk enyhülést, békétűrést, megnyugvást, boldogulást.

Mi, a kik közelében voltunk, tudjuk, mily aggódással kísérte ez egyház építését, félvén, hogy földi életének gyöngye fonala előbb elszakad, mintsem azt készen láthatná. De e tekintetben meghallgatta óhaját az Úr s ő nem csak láthatta élte utolsó alkotását, hanem még azt is meghagyhatta, hogy lelkének porhüvelyét ide helyezzék nyugalomra.

Épen azért gyűltünk most mi ide, hogy sokat szenvedett, pedig papjait, hiveit annyira szerető, Isten dicsőségét annyira szíven hordozó püspökünk ez utolsó óhaját teljesítsük.

Emeljük fel tehát még egyszer könnyes szemeinket a végtelen Jóság és Irgalom forrásához és buzgó imádsággal kérjük az egek Urát, hogy szakítsa végét megboldogult püspökünk fájdalmainak s adja meg érette elviselt szenvedéseinek, fádalmainak jutalmát.

De ezzel ne elégedjünk meg, hanem vessünk emlékünkből az ő nagy, nemes szívének s fenkölt lelkének példáját. Ha talán sikerült volna neki márvány palotákat, aranytól ragyogó ércz-szobrokat emelni s azt talán megbámulnák, de higgyétek meg arra, hogy a földi élet szenvedéseinek elviselésében az ő nemes szívének példáját kövessük nagyobb szükségünk van, abból nagyobb hasznunk van. A legművészebb alkotásokat is lerombolhatják és lerombolják, de a lélek gyöngyeit el nem rabolhatják. Láthatjuk az ő életéből, miként kell a ránk zúduló nemzeti, társadalmi és családi csapások közt Isten kifürkészhetetlen bölcsesége előtt meghajolni, az emberek hibáit kerholni, de azért őket nem gyűlölni s üres panasz helyett a zivatar után is a kath. egyház, a magyar nemzet, a keresztény társadalom helyreállításán dolgozni!

Meneküljünk mi is, miként ő az emberek halátlansága, elvakultsága, izzó gyűlölete elől az úr Jézus alázatos, békétűrő, megbocsátó szívéhez. Tanuljunk meg mi is ettől, miként ő megtanulta az áldozatos, lángoló buzgalmat a lelkek üdvösségeért, a békétűrést az emberek gonoszságától okozott bajok között, a megbocsátást a gyűlölettől elvakultak iránt s akkor itt most nyugalomra térő püspökünk mosolyogva fog ránk tekinteni az égből s megnyugodva mondja: Nem hiába éltem!

Gróf Széchényi Miklós püspöknek emléke legyen áldott! Amen.

A szentbeszédet Karácsonyi János vovádriai választott püspök, a nagyváradi latin szertartású székeskáptalan nagyprépostja mondta.

Az anyagot rendelkezésünkre bocsájtotta: Sipos Zsolt Nagyváradról.

Ez az emlékbeszéd a püspök úr 100 éves temetési évfordulóján, 2024. június 17-én ismét elhangzott templomunkban.

Évszakaink

Teremtőnk bolygónk éghajlatát
Négy évszakra osztotta: tavasz, nyár, ősz, tél.
Mindegyik a saját nyelvén beszél.
Az Úr Jézus üzenetét, programját énekli,
Az Ő páratlan irgalmát dicsóíti.
Földi életünk folyamán is e négy évszak - ezt cselekszi.
Nézzük hogyan teszi?
A hideg, rideg téli álom után
Lelkünk is várja az ébredést, amely nem más,
Mint Istenünkhöz való **megtérés**.

Testi-lelki TAVASZ: anyag és szellem,
Az Úr képére és hasonlatosságára született,
Testi-lelki „gyümölcs” éréséhez vezetett.
A tavaszi felmelegedést óhajtjuk, várjuk,
Érezzük a tavasz, az orgona illatát,
Arcunkra simítjuk az angyalok mosolyát.

Áldásával érkezik a NYÁR,
Simogat a szobába betűző napsugár.
Otthonunkat, szobáinkat előntő napfény és meleg,
Szívünkbe súgja, hogy az Úr bennünket szeret.
Isten fénye betölti a lelkünk,
Kinek földi arcát nem látjuk soha,
Mégis érezhető átölelő, szerető mosolya.

A forró, sokszor nehezen viselhető kánikulát
Az ŐSZ esős, szeles hűvöse veszi át.
Felhős, sötétes idő következik a világban,
Fájdalmasan borulunk le imában,

És ami nem fér ember-észbe,
nem sejtet, hogy hová, mikor lépsz be.
Ám a szentlélek majd megmutatja,
mi az Isten akaratja!
Mire van szükségünk?
Nem beszédre, nem szavakra,
Egyesített akaratra épül minden misszió!
És a néma mozdulatban lélekközlés titka él,
Mert ezen a kettős nyelven lélek lélekkel beszél.
Átölel a boldogsággal telt lelkünk,
Ha a láthatatlan öröklétből megszólít minket Istenünk!

Így ősz után jön a TÉL,
Bár a nyári időszakok mosolya még él.
Szólítgatjuk egy életen át évekig, az öröklét végéig.
Hiszen talán minden lélek
Ebben a láthatatlan világban létezik.
Mik vagyunk mi ember lelkek?
Földre hulló Istencseppek.
A csoda nem anyagból, hanem szellemhatalomból éleszti a létezőt.

A földi és lelki évszakok váltják egymást,
Istenünk formálja bennünk a tőle jövőt és hozzá való visszajutást,
A VÉGTELENET.

Dr. Bertók Éva

Orosházán járt Orosch János nagyszombati érsek

**OROZHÁZI
KATOLIKUS
TUDÓSÍTÓ**

Kiadja: Jézus Szíve Plébánia
5900 Orosháza, Deák Ferenc u. 18.
www.orozhaziplebania.hu

Felelős kiadó:
Iványi László
tb. kanonok, esperesplébános

Szerkesztő:
Mészáros Géza

Tördelés:
Iványi László

Nyomtatás:
MMD Kreatív Stúdió

Pitvarosról hazafelé menet, 2024. augusztus 11-én délután betért templomunkba gr. Széchenyi Miklós nagyváradi püspök sírjához imádkozni Orosch János nagyszombati érsek úr.